

KLAUS KENNETH

GEBOREN IN HAAT HERBOREN IN LIEFDE

UITGEVERIJ ORTHODOX LOGOS

GEBOREN IN HAAT
HERBOREN IN LIEFDE

UITGEVERIJ ORTHODOX LOGOS

GEBOREN IN HAAT HERBOREN IN LIEFDE

Klaus Kenneth

Vertaald door Ariadne Westerkamp

Oorspronkelijke titel:

"Born to Hate, Reborne to Love"

Mount Thabor Publishing; First edition (2012)

ISBN-13: 978-0977498390

Boekontwerp door Max Mendor

© 2022, Uitgeverij Orthodox Logos, Nederland

www.orthodoxlogos.com

ISBN: 978-1-914337-84-0

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

KLAUS KENNETH

GEBOREN IN HAAT
HERBOREN IN LIEFDE

UITGEVERIJ ORTHODOX LOGOS

INHOUD

HOOFDSTUK I - JEUGD EN PUBERTEIT	7
HOOFDSTUK II - OP DE VLUCHT	22
HOOFDSTUK III - ZWARTE KUNSTEN, NIEUWE WERELD	32
HOOFDSTUK IV - OP ZOEK NAAR HET LICHT IN INDIA	43
HOOFDSTUK V - REIS DOOR AZIË	57
HOOFDSTUK VI - HET 'ECHT LEVEN' HERWINNEN	72
HOOFDSTUK VII - WESTWAARDS	82
HOOFDSTUK VIII - HET LAND VAN DE POEMA	96
HOOFDSTUK IX - TERUG NAAR HET OUDE CONTINENT	106
HOOFDSTUK X - IN DE KATHEDRAAL	125
HOOFDSTUK XI - EEN NIEUWE LEVENSWIJZE	141
HOOFDSTUK XII - GESCHENKEN	167
HOOFDSTUK XIII - GELD EN ANDERE ZAKEN	182
HOOFDSTUK XIV - DE HEUVEL VAN MOEILIJKHEID	206
HOOFDSTUK XV - EEN NIEUWE DEUR OPENT ZICH	217
HOOFDSTUK XVI - ONTFERM U OVER MIJ, EEN ZONDAAR.	228

HOOFDSTUK I

JEUGD EN PUBERTEIT

‘Geef maar toe dat je die appel hebt gepikt.’

‘Nee!’

Pats! Een flinke klap van de achttienjarige jongen raakte mijn gezicht. ‘Geef nou maar toe! Jij jatte die appel toch, of niet soms?’

‘Nee, echt niet!’

Ik bleef wanhopig schreeuwen en werd keer op keer geslagen.

‘Ik zag je het doen, dus geef nou maar toe!’

‘Nee, nee!’ protesteerde ik als vijfjarige.

Ik was helemaal bont en blauw geslagen, alles draaide om me heen en ik ging bijna knock-out.

Weer viel er een reeks klappen. Hoe meer ik er kreeg, hoe meer ik volhardde die jongen te haten die mij, een klein kind, sloeg.

‘Helemaal niet!’ riep ik, ‘Ik heb helemaal geen appels gepikt.’

Op dat moment kwamen de volwassenen tussenbeide, gelukkig voor mij, en onze ouders, geschokt door wat ze zagen, trokken ons uit elkaar.

In mijn hopeloze toestand won ik al snel hun medelijden en geen van hen had nog aandacht voor de schuldvraag. Ik had wel degelijk een appel van onze verhuurders boom gestolen, maar mijn trots en mijn haat voor mensen in het algemeen waren te sterk om dat onder ogen te zien en ik ging liever dood dan het toe te geven.

Ik was slecht, haatte de wereld en in ruil daarvoor haatte de wereld mij terug. In de daarop volgende jaren heb ik wel twintig keer aan de dood weten te ontsnappen—door verbranding, vergassing, verdrinking, messteken, slangenbeten, drugs, oorlog, zelfmoord, ongelukken, kogels, demonen, lynchen—God weet hoe! Na verloop van tijd raakte ik ervan overtuigd dat God echt alwetend is. Zijn Gratie die ons uitzoekt en ons door en door kent tijdens de verschrikkingen en de hel waar ik doorheen ging altijd mijn redding geweest. Ik was altijd al een dromer van mooie dromen. Helaas viel ik

keer op keer ten prooi aan de valstrikken van de wereld omdat ik de fout beging om mensen te vertrouwen. Ik kwam er al gauw achter dat de wereld zo'n slechte plek was, dat het niet waar kon zijn. Maar goed, mijn enige hoop was mijn vertrouwen in andere mensen.

Het hele trieste verhaal begon in feite al voor mijn conceptie. Mijn moeder leek me nooit helemaal geaccepteerd te hebben; ze kon het leven zelf niet eens accepteren. Hoe moet dit nu opgevat worden? Tegenwoordig, bij de Gratie van de Heilige Geest, kan ik de demonen herkennen en onderscheiden hoe hun machten en de vorstendommen van de duisternis en andere (verkapte) occulte krachten iemands leven kunnen beïnvloeden, zonder dat die persoon zich ervan bewust is waarom hij bepaalde keuzes maakt—tenminste, zolang hun manier van leven hen buiten de macht van Gods Gratie weet te houden.

De duistere machten staan vijandig tegenover het leven. De Schrift getuigt ervan dat occulte invloeden geërfd kunnen worden en kunnen teruggaan tot maar liefst vier generaties (Exod. 20:5). Dat verklaart mijn moeders houding en waarom ze er niet toe in staat was om lief te hebben, ook al wilde ze kinderen hebben. Dit werd waarschijnlijk veroorzaakt door haar contact met geesten of omdat ze dit, op haar beurt, van haar moeder geërfd had. Of wellicht had ze zelf ook nooit ouderlijke liefde ontvangen. Ik denk dat haar verlangen om dingen te bezitten die haarzelf zouden overleven—ze had tussen de twee wereldoorlogen immers al haar bezittingen verloren—de reden was voor de bezittelijke liefde die haar uiteindelijk fataal werd. Vanaf het moment dat ik geboren werd stond ik zonder twijfel onder de invloed van deze destructieve krachten, en voordat ze stierf vertelde ze me vaak over haar relaties met de geestelijke wereld en dingen over haar eigen moeder. Door deze ervaringen was mijn moeder niet in staat om nieuw leven aan te nemen —met andere woorden, mij. Ik heb het niet over een bewuste beslissing, maar de staat van haar ziel.

Op een dag was ik in een diepe meditatie, toen ik deze afwijzing van mijn moeder persoonlijk doorleefde. Mijn ziel leefde vanaf het eerste moment van de conceptie en door de kracht van een onbekende geest kon ik voelen—en wel heel duidelijk—dat ik was, dat ik leefde. Ik wist dat ik leefde. Maar dit duurde maar een fractie van een seconde, want er was ook een andere 'geest', de vijand van de liefde, in het hart en de ziel van mijn moeder, die dit 'nieuwe leven' aanviel: dit veroorzaakte een erg sterke innerlijke explosie. Ik spatte als een zeepbel uiteen.

Mijn 'wezen', nog maar net verschenen, spartelde in de pijn van die dodelijke ervaring, terwijl mijn onsterfelijke ziel wist dat ik niet langer in leven was. Ik was me ten volste van deze toestand bewust.

Biologisch gezien, echter, ontwikkelde ik me normaal en toen ik negen maanden later geboren werd, zag ik niet ‘het licht’, maar de duisternis van de wereld en dat op tweevoudige wijze.

Ik werd geboren in mei 1945 in een klein dorpje ten westen van Praag. Mijn ouders hadden echter geen enkele verbintenis met dit oord. Mijn moeder kreeg de weeën terwijl ons gezin angstvallig naar het zuiden trok, vluchtend voor de bombardementen van de geallieerden in Berlijn, waar mijn ouders tot kort daarvoor een relatief luxueus bestaan hadden geleid. Mijn moeder was een beroemde operazangeres, mijn vader dirigent. Toen het leger der geallieerden binnenviel, trokken ze weg met mijn twee oudere broers—van twee en één jaar oud—hopend een zuidelijker gebied te bereiken waar verwanten hen onderdak zouden kunnen bieden. In het begin reisden ze op een hooiwagen.

Op hun weg door het huidige Tsjechië werden ze omringd door griezelige herinneringen aan de haat die het Nazi-Duitsland om zich heen had gezaaid onder zijn tegenstanders. Steden en dorpen waren plat gebombardeerd en afgebrand, met als resultaat een bloedbad van Duitse soldaten die aan lantaarnpalen hingen. Maar ze bleven doorgaan, vastbesloten om aan het Rode Leger dat vanuit het oosten oprukte te ontsnappen. Alleen mijn komst deed hen voor een moment stoppen. Mijn moeder moest ergens gaan liggen omdat de weeën te hevig werden. De vroedvrouw die mijn vader vond was bij aankomst stomdronken en dus zag mijn vader zich genoodzaakt om zo goed hij kon bij te staan bij de geboorte. Enige tijd daarna werd ik in een kribbe van een oude winderige stal geplaatst. Dat was echter niet van lange duur, want er naderden soldaten. Mijn ouders pakten hun drie kinderen en sprongen op een goederentrein die ons naar het zuidwesten moest brengen.

Die reis werd abrupt beëindigd toen iemand met rauwe stem vanuit de trein schreeuwde: ‘Eruit!’ Alle vluchtelingen werden wakker en kropen angstvallig bij elkaar. Nog voordat ze konden gehoorzamen, begon iemand alle passagiers met een machinegeweer te doorzeven. Mijn ouders hadden geen idee over de identiteit van de aanvallers. Maar op wonderbaarlijke wijze wist ons gezin te overleven door het boze geschied van een Amerikaanse soldaat die ingreep om een bloedbad te voorkomen. Pas veertig jaar later zou mijn vader mij vertellen over mijn eerste ontsnapping aan de dood.

Later zou ik nog een tweede overlevingservaring hebben op weg naar Zuid-Duitsland. Er was geen voedsel te vinden en ik stond op het punt om te verhongeren. In haar wanhoop ging mijn moeder bij alle ziekenhuizen langs om om voedsel te bedelen. In een povere houding liet ze mij aan de

dienstdoende dokters en verplegers zien, maar hun antwoord was koel en duidelijk:

‘Je mag van geluk spreken als je je kind nog een dag of twee bij je draagt—hij zal sterven. Er is geen kruimeltje eten te krijgen....’ Maar ineens verscheen een aardige Amerikaanse soldaat die mijn moeder twee blikjes gecondenseerde melk en wat ander voedsel overhandigde om te overleven. Alweer een teken dat de hemelse liefde van God zijn beschermende hand boven de kleine Klaus hield, die bleef leven.

Mijn moeder, een jonge, aantrekkelijke vrouw, stond echter nog andere kwellingen te wachten. Eenmaal aangekomen in de zuidelijke stad Augsburg, werd ze uit de veetrein, waarmee we gereisd waren en waarin we ons verborgen hielden, getrokken en meegesleurd naar het kantoor van de stationswacht. Even later werd ze, met een bleek vervormd gezicht en gescheurde kleren, weer terug de wagon ingeduwd. Jaren later, kort voordat ze stierf, vertelde ze me met tranen in haar ogen wat ze destijds had moeten doorstaan om niet door de soldaten te worden vermoord.

Nadat we ons in Biberach hadden gevestigd, waren de omstandigheden nog steeds erg moeilijk daar er een ernstig voedseltekort heerste. Maar ik had een robuust gestel; ondanks de hongersnood bleef ik groeien. Het gebrek aan voedsel was niets vergeleken bij het gebrek aan liefde.

Mede door de erbarmelijke materiële omstandigheden, maar ook om diepere persoonlijke redenen, was mijn moeder niet in staat om mij moederlijke liefde te tonen. Noch was mijn vader—een charmant maar nutteloos persoon—sterk genoeg om het gezin door die hopeloos moeilijke jaren heen te helpen. Kort nadat we ons nieuwe thuis hadden, verliet hij mijn moeder. Wat tot gevolg had dat ik de leiding en bescherming van een vader nooit zou ervaren.

Het vluchtelingenleven trok hem kennelijk niet; hij dacht waarschijnlijk dat hij beter verdiende dan het eten van de aardappelschillen die vaak het enig beschikbare voedsel vormden. In het nieuwe stadje was de toestand echter niet veel beter. Mijn moeder had soep gemaakt van brood dat ze van de burens had gekregen, maar hij gooide het regelrecht het raam uit. Gezien zijn grove en ongevoelige gedrag was het misschien maar beter om geen vader te hebben.

Wat mijn moeder betreft, ze was zo materialistisch dat ze niet in staat was echte onvoorwaardelijke liefde aan mijn broers en mij te geven. Misschien was dat een van de redenen dat ze zoveel had moeten inboeten. Op het hoogtepunt van haar operacarrière had ze veel geld verdiend en werd ze gevlaid door haar publiek. Haar thuisstad Berlijn lag inmiddels in puin en

de theaters waar ze had opgetreden waren plat gebombardeerd. Maar haar problemen waren niet alleen van materiële aard; als ik in haar ogen keek, zag ik geen moederlijke tederheid maar iets afschrikwekkends en duisters, waardoor ik de drang voelde om weg te rennen.

Zo had ik geen enkel gevoel van veiligheid en was ik een vreemde in mijn eigen huis. Al vanaf dat ik klein was nam ik vaak de benen en bleef ik meerdere dagen weg. Vaak stond ik dan in de straat te wachten tot Amerikaanse tanks voorbijreden in de hoop dat de soldaten me wat droog brood of koekjes zouden toewerpen. Met wat geluk deden ze dat ook.

Uit louter pervers kinderlijke nieuwsgierigheid dronk ik wel eens het regenwater uit plassen en slikte soms de wormen in die aan het oppervlak dreven. In de nacht, zelfs al toen ik vijf of zes was, klom ik op het dak en probeerde te ontsnappen via de goot. Met de tijd werd ik er steeds behendiger in en verliet dikwijls onopgemerkt het huis, terwijl mijn moeder dacht dat ik in bed lag.

Zelfs op die zeer jonge leeftijd voelde ik me aangetrokken tot kerkhoven en alles dat met de dood te maken had. Tijdens mijn nachtelijke escapades slenterde ik over de begraafplaats en deed ik soms een dutje op de graven. Ik testte de grenzen van mijn moed en tegelijkertijd probeerde ik me te verbergen voor de onvriendelijke wereld. Misschien bood de dodenwereld een beter alternatief, of misschien waren mijn eenzame wandelingen op de één of andere manier we een zoektocht naar sterke emoties als vervanging voor ouderzorg. Het leek erop dat mijn broers beter tegen deze moeilijke familiale omstandigheden bestand waren dan ik. Hoe dan ook, ik had de neiging om altijd anders te zijn dan andere kinderen. Dat maakte me eenzaam en kwaad.

Soms sliep ik de hele nacht op een graf en wenste ik dat de wezens van de doodse duisternis me kracht zouden schenken om te leven en een doel aan mijn leven zouden geven. Soms glipte ik 's middags het lijkenhuis vlak bij de begraafplaats binnen en raakte de lijken aan. Ze hadden een soort magische aantrekkingskracht op mij. Ik voelde een machtige kracht in mijn binnenste, de macht van wanhoop en haat. Ik haatte mijn moeder en alle andere volwassenen. Ik haatte de wereld om me heen, de school, mijn leraren en deze haat veranderde in wanhoop.

Mijn verlangen om de nacht te verkennen was vooral sterk bij volle maan. Soms, met name bij mijn eerste pogingen om uit het huis te ontsnappen, ging ik onbewust door naar de zolder. Mijn moeder vond mij dan slaapwandelen op de trap naar boven en leidde mij weer terug naar mijn bed. Op de momenten waarop ik gedwongen was om in bed te blijven, leed ik aan

slapeloosheid en slechte gedachten. Ik lag dan maar te woelen of schreeuwde van de mentale pijn. Ik behoorde tot geen enkele wereld en voelde geen liefde om me heen. Het gebrek aan liefde hing over me heen als een dreigende schaduw die alle licht in duisternis veranderde. Alles wat ik mij nu van die tijd herinner is gebrandmerkt door kilheid, leegte, verdriet, eenzaamheid en vrees. Er was geen enkele plek waar ik me thuis voelde. Hoe kon ik geloven dat God een plan, een zin, een missie voor iedereen had? Als iemand me dat verteld zou hebben, zou ik het belachelijk gevonden hebben.

Omdat ze voelden dat ik anders was, begonnen de kinderen in de buurt me te pesten en te vernederen. Het interesseerde me niet om aan hun voetbalwedstrijden mee te doen, maar ze probeerden me te dwingen. Soms schopten ze me alsof ik de bal was. Dit was niet alleen een lichamelijke, maar ook een mentale en geestelijke kwelling. Ik was hulpeloos aan hun wilde spelletjes overgeleverd en niet in staat om mezelf te verdedigen. Als er nou tenminste één iemand bij was geweest die me zou accepteren, maar nee... niemand wilde me.

Ik wist niet hoe het was om een vriend van mijn leeftijd te hebben of om ergens toe te behoren en me op mijn gemak te voelen. Ik werd gestikt door mijn moeders zogenoemde 'liefde'. Nadat ik de hele dag was weggeweest voelde ik angst om ons huis binnen te gaan en die vrouw tegen het lijf te lopen die, ondanks dat ze zichzelf mijn moeder noemde, het er altijd over had dat ze maar beter dood had kunnen zijn. Mijn persoonlijke naam voor haar was 'vrouw van de duisternis'.

Louter haar aanwezigheid maakte me al bang, maar haar blik nog meer. Mijn gevoel dat er iets verschrikkelijks in haar afspeelde werd, naar ik me sindsdien realiseerde, bewaarheid. Op een dag nam ze mij en mijn broers naar de keuken, vastbesloten om ons en haarzelf te vermoorden door het gas van het fornuis aan te zetten. Ik heb geen bewuste herinnering aan dit incident, ze vertelde het mij op haar sterfbed. Hoe dan ook, haar moordpoging mislukte. Het was noch de eerste noch de laatste keer dat God mij redde van een gewisse dood.

Uit nood smeedde ik mijn eigen wereld, een wereld vol met helden die voor het recht tegen de slechteriken vochten en ongerechtigheid ongedaan maakten. Het idee dat er zoiets als gerechtigheid bestond had ik uit stripboeken geleerd. Mijn favoriete held was een prins, Leeuwenhart genaamd, wiens leven één grote strijd was. Ik had fantasieën over hoe ik wraak kon nemen op alle volwassenen voor wat ze mij hadden aangedaan.

Als gevolg begon ik mijn eigen wetten te maken. Pogingen om in mij de gangbare regels van het menselijk gedrag in te prenten mislukten; ik werd

afgeschreven als ‘niet op te voeden’. Maar dat weerhield me er niet van mijn eigen regelcodes uit te vinden. Ik luisterde naar niemand, niet naar mijn moeder, noch naar de nonnen in het kinderdagverblijf—die mij vernederden door een pleister op mijn mond te plakken als ik te veel praatte—of mijn andere leraren. Ook had ik geen respect voor de politie, met wie ik regelmatig in conflict kwam.

Toen ik opgroeide begon mijn opstandige houding op te vallen bij andere jongeren, zij voelden dat ik een gevoel voor leiderschap in me had en al snel werd ik omgeven door andere ‘straatjongens’ en was ik hun leider. We plachten roofovervallen te plegen bij de lokale winkels. Soms waren er conflicten met andere straatbendes, die dan met stenen en katapulten werden uitgevochten en eindigden met bloedende hoofden en blauwe ogen.

Om ongestraft te kunnen overleven werd ik een expert in liegen en wist ik mijn straatavonturen voor mijn moeder en leraren te verbergen. Als het thuis te moeilijk werd, trok ik me terug in het nabijgelegen bos, waar ik een natuurlijk verdekte plek had gevonden en een vrij comfortabel bed van bladeren en twijgen had gemaakt. Niemand vond me daar; het was een plek waar ik in alle rust mijn plannen en fantasieën kon bedenken.

Ik was vastbesloten me aan geen enkele autoriteit over te geven. Maar soms kwamen de autoriteiten achter me aan en had ik met vreselijke straffen te maken. In haar woede sloeg mijn arme moeder mij dan met een vuurtong terwijl ze mijn broeders om assistentie vroeg. Zij strekten mij uit op de vloer—de ene hield mijn armen en de andere mijn benen vast—en mijn moeder sloeg erop los tot het lichaam dat voor haar lag bloederig en onbeweeglijk was. Mijn broers huilden van de schok van wat ze hadden moeten doen. Mijn moeder wist niet beter. Ik vraag me nog weleens af wie van ons tweeën zwakker was?

Als een groep mensen van elkaar houdt en elkaar respecteert is hun menselijke energie en dynamiek als water in een correct hydro-elektrisch systeem dat in een positieve richting stroomt en een enorme kracht ontkent. Maar in mijn wereld leek mijn water in een dun straaltje eindeloos naar beneden te sijpelen tot een moreel niveau dat lager dan laag was.

Mijn haat jegens de wereld en mijn vastbeslotenheid om wraak te nemen, werden steeds groter. Onder de continue regen van slaag en pijn, zwoor ik aan mezelf om nooit een traan te laten noch enige emotie te tonen. Als ik dat zou doen, dan was dat een teken van zwakte en zouden de anderen hebben gewonnen. Ik gunde volwassenen een dergelijke overwinning niet. Integendeel, vanaf mijn vijfde zwoor ik nooit ook maar één traan te laten

en die belofte heb ik de daarop volgende 28 jaren gehouden, totdat er iets gebeurde dat mijn opeengehoopte pijn en verdriet ontketende.

In plaats van mijn gevoelens te tonen, spendeerde ik veel van mijn jeugd aan het beramen van plannen die mij macht zouden opleveren. Er zou een dag komen waarop ik de machtigste zou zijn, daar was ik zeker van. Maar hoe ik dit doel zou bereiken, plande ik heel secuur: om te beginnen hoe ik mensen zo zou kunnen beïnvloeden dat zij net zoals ik zouden worden. Ik werd een kameleon die elke kleur kon aannemen en elk masker kon opzetten. Ik merkte dat ik met deze techniek tot in de ziel van de mensen kon doordringen en in hun huid kon kruipen. Soms speelde ik de hansworst— of om het even welke andere rol die noodzakelijk was om mijn doel te bereiken.

Pas toen ik machtig genoeg was om over mijn kwelgeesten te heersen, hield ik op met het ontwikkelen van deze vaardigheden.

In mijn latere puberjaren werden er duistere psychologische trucs tegen mij gebruikt, die zo sinister waren dat zelfs ik niet in staat was ze tegen te gaan.

Ondanks al mijn problemen, was ik gemotiveerd en intelligent genoeg om tot een goede middelbare school te worden toegelaten. Maar ik misdroeg me vanaf het begin door mijn leraren uit te dagen en vandalisme te plegen. Ik denk dat ik van mijn generatie één van de eersten was met lang haar en die slogans op muren sprayde. Na één termijn had ik het schoolrecord van 76 waarschuwingen in het klassenregister behaald en ik had de schorsgrens al bereikt. Ik hunkerde naar een beetje aandacht en het maakte niet uit of ik dat op een positieve of negatieve manier kreeg. Ook al lukte het me soms een academisch succesje te behalen, het kon het hiaat van liefde in mij niet opvullen.

Klaus was altijd het zwarte schaap die beschuldigd werd voor elke ongelukkige gebeurtenis of kleinzielige misdaad. Ik werd vals beschuldigd en dat maakte me woedend. Het kleine beetje gevoel van eigenwaarde dat ik nog over had werd ondermijnd door de bereidheid van anderen om elke gelegenheid om negatief over me te denken aan te pakken. Ik kreeg het gevoel dat het niet uitmaakte wat ik deed, ik werd toch altijd beschuldigd; het was alsof ik in een val was gelopen waar ik niet meer uit kon ontsnappen.

In het hele dorp begonnen de mensen te geloven dat ik schuldig was aan alle misdaden die er plaatsvonden. Mijn reputatie was zo slecht, dat de politie me dikwijls zelfs op school uit de les haalde om me op het politiebureau te ondervragen. Ik herinner me nog dat ik een keer drie dagen gevangen zat en drie Chinezen leerde kennen die Maoïsten waren. In mijn verlangen om ergens toe te behoren nam ik hun ideeën over en onderhield ik een paar

jaar contact met hen, terwijl ik artikelen schreef voor hun tijdschrift 'China in beeld'. Gearresteerd en beschuldigd te worden werd een herhaaldelijk ritueel. Zelfs als de beschuldigingen klopten, voelde ik toch ongerechtigheid. Ik snakke naar een andere wereld waar een andere interpretatie van eerlijkheid bestond. In die wereld werden mijn wanhoop en eenzaamheid enigszins gerustgesteld.

Hoe meer ik mij als een rebel gedroeg, hoe sneller de psychologische toestand van mijn moeder achteruitging. In haar verwarring combineerde ze haar intensieve praktijk van het katholicisme met het experimenteren met spiritualiteit en pogingen tot het contact leggen met dubieuze spirituele entiteiten. Tegelijkertijd ging ze elke dag naar de mis en huilde ze in de kerk. Achterafgezien besef ik hoezeer ze geleden moet hebben. Natuurlijk toonde ze belabberd haar woede en irritatie als ik weer eens met de politie in aanraking kwam; en natuurlijk was haar raad altijd dezelfde, namelijk dat ik moest bekennen daar alle bewijzen tegen mij waren. Emotioneel hadden we beide een punt bereikt waarop we niet meer terug konden— we konden elkaar niet meer uitstaan.

Als laatste poging sleepte ze me mee naar de kerk. Ik herinner me nog hoe ze naast mij neerknielde en luid zuchtend begon te bidden: 'Mijn God, ik kan het niet langer verdragen. Ik kan met dit ellendige kind niet langer samenleven. Neem hem Alstublieft van mij weg!' En toen wendde ze zich naar mij en zei: 'Klaus, van nu af aan moet je weten dat je niet langer mijn zoon bent en ik niet jouw moeder. Ik kan je niet meer hebben.'

Daarna vervolgde ze haar gebed, dit keer tot de Moeder Gods, en ik hoorde haar zeggen: 'Maria, Moeder van onze Heer, ik draag hem over aan Uw zorgen.'

Dit was haar manier om aan al haar moederlijke verantwoordelijkheden te ontsnappen. Misschien zag ze dit als een bevrijding en misschien was dit ook wel het beste. Dit was tevens niet de eerste en laatste keer dat er een beroep werd gedaan op de Moeder Gods, maar haar leidende hand was mij toen nog niet duidelijk—dat kwam pas veel later.

Wat betreft mijn moeder kwam er redelijk snel een antwoord op haar gebed. Een rooms-katholieke priester bood haar aan mij onderdak te verschaffen in zijn huis. Zo kon ik bij hem logeren en op dezelfde school blijven. Hij runde een jeugdorganisatie in het dorp dat 'Nieuw Duitsland' (*Neues Deutschland*) heette, waar ik lid van was. Hij verzekerde mijn moeder ervan dat hij mij goed zou opvoeden. Ze was opgelucht dat haar puberale en ogenschijnlijk ontembare zoon—die zoveel lastiger was dan haar andere twee zoons—eindelijk 'in goede handen' was. Ze was voor altijd van hem verlost.

Niet lang na haar gesprek met de priester veranderde ik van logies. Zoals later zou blijken ging ik van een moeilijk, slecht functionerend huishouden naar een dat nog veel erger was, maar dat was niet vanaf het begin duidelijk. Ik kan niet zeggen dat ik die mollige klerk van middelbare leeftijd echt mocht, maar op dat moment was alles beter dan bij mijn familie te blijven.

Kort na mijn verhuizing werd ik door de klerk geïnstrueerd: 'Klaus, kom om 20.00 uur naar mijn kantoor en breng een pasfoto mee.' Aanvoelend dat er iets niet in de haak stak, bracht ik de rest van de middag gespannen door.

Het was inderdaad een vreemde ontmoeting. Ik zat voor hem en hij legde mijn pasfoto op zijn bureau, nam een kleine zilveren pendel uit zijn zak en hield het boven de foto. De pendel begon uit zichzelf heen en weer te zwaaien, ondanks dat hij zijn vingers niet bewoog. Toen mompelde hij een paar voor mij onverstanebare woorden en aan de toon van zijn stem maakte ik op dat het een soort gebed was. Hij leek een onzichtbare hulpbron aan te spreken voor hij mij begon te ondervragen. Inmiddels besef ik dat er niets goed of heilig was aan de hulp die hij opriep.

'Heb je vandaag je huiswerk gedaan?'

'Ja.'

De pendel begon naar één kant te bewegen. Ik hield zijn vingers nauwlettend in de gaten.

'Je liegt', antwoordde hij.

Ik moest bekennen dat hij gelijk had, maar ik had nog steeds het gevoel dat hij een of andere truc uitvoerde.

'Had je lunch met je moeder?' 'Nee.'

Weer bewoog de pendel heel langzaam. Ik loog bewust om te controleren of hij inderdaad mijn onwaarheden kon detecteren. Het leek erop dat hij dat inderdaad kon.

'Je liegt alweer.'

Verrek! Hoe kon hij dat nou weten? Wat was dit voor vreemd spelletje? Omdat ik zijn vreemde talent niet kon begrijpen, lette ik extra goed op, maar dit hielp mij niet om de psychologische druk die hij op mij uitoefende te weerstaan. In feite slaagde hij er na een aantal van die sessies in om mijn wil te breken.

Het was op een van die avonden dat ik de dodelijke bedoelingen achter zijn daden begon door te krijgen. Dit is hoe de gebeurtenissen elkaar opvolgden.

De priester verzong een nieuwe algemene regel: 'Als je ooit nog eens na tien uur 's avonds thuiskomt, kom dan alsjeblieft naar mijn kamer zodat ik

weet dat je veilig bent thuisgekomen en er niks met je is gebeurd; dan slaap ik wat rustiger.’

Een paar dagen later kwam ik rond elf uur ‘s avonds thuis. Van een afstand kon ik zien dat er boven in de huiskamer nog licht brandde. Toen ik de sleutel in de voordeur stak, ging het licht ineens uit. Hij moet dus haastig naar zijn bed hebben gerend. Waar slaat dat op? Ik naderde zachtjes zijn slaapkamerdeur om mezelf ‘te melden’ en hem een goede nacht te wensen. Het was duidelijk dat hij deed alsof hij zich te rusten had gelegd, terwijl kort daarvoor het licht in de huiskamer nog gebrand had.

‘Goedenavond’, zei ik luid, nadat ik voorzichtig zijn slaapkamer had betreden. Waarom gaf hij geen antwoord? Ik deed nog een poging: ‘Ik ben thuis, ik ga nu naar bed’.

Er volgde een lange stilte, oneindig en vreemd. Door de spleet van de deur, die ik half geopend had viel het licht uit de gang naar binnen. Ik begon me erg ongerieflijk te voelen; weer hoorde ik dat rare gegrom, dezelfde geluiden die hij had gemaakt toen hij die vreemde ‘gebeden’ had gepreveld. Er liep een koude rilling over mijn rug terwijl ik daar zo hulpeloos stond. Het voelde alsof een metalen hand mijn nek greep en me probeerde te wurgen. Iets klopte van geen kant, iets dat me normaliter uit die kamer zou hebben gedreven—ja, echt gedreven—maar ik realiseerde me plotseling dat ik niet langer de kracht had om weg te rennen. Waar was mijn kracht, mijn eigen wil? Ik stond ineens aan de grond genageld en werd door angst bevangen. Uit louter paniek merkte ik dat mijn keel droog werd, woorden werden opgeslokt en angst maakte zich van mij meester. Met een provocatief, slijmerig en zoet stemmetje gaf hij zijn volgende bevel: ‘Kom dichterbij!’

Geschokt kreeg ik een vermoeden van wat mij te wachten stond en met al mijn innerlijke kracht verzette ik mij tegen zijn poging om met occulte krachten mijn weerstand te breken. In mijn gedachten was hij veranderd in een weerzinwekkende varkensachtige figuur. Ik werd duizelig en begon mijn bewustzijn te verliezen, zo bang was ik.

‘Kom hier!’

Zijn stem, nu nog afstotender, nam een dreigende toon aan. Ik verzette me. Het was alsof ik in een trance raakte. Ik vocht in mijn wanhoop tegen de persoon en de krachten die poogden mij te strikken. Alles in mij verzette zich ertegen die vier stappen naar het bed te zetten—ofwel de afgrond die dat bed vertegenwoordigde—want het was duidelijk dat mij daar de hel te wachten stond. Dit verfoeilijke individu zat op mij te wachten. Er viel een dreigende stilte, hij bromde en gromde af en toe. Ik was geslagen door een storm en mijn ziel was gekweld. Ik kon geen kant meer op.

Op dat moment haatte ik mijn moeder. Zij was verantwoordelijk voor wat er op dat moment gebeurde. De politie haatte ik nog meer, want die stond het toe dat dergelijke monsters bestonden. Ik haatte, ik haatte en was afkerig van de volwassenen om mij heen, die mij enkel konden uitbuiten en kwetsen zoals dit zwijn nu aan het doen was. Ik haatte alles, de hele wereld inclusief mezelf, want hier kon ik mezelf met geen mogelijkheid verdedigen. Maar ik wilde het ook niet opgeven. Mijn haat gaf me kracht, kracht om mij te verzetten tegen dit weerzinwekkende iets dat mij en mijn lichaam te wachten stond. Terwijl ik daar aan de grond genageld stond, gingen de uren voorbij. Er was in het halve donker een wekker te zien. Om middernacht was ik al tamelijk uitgeput; om twee uur 's nachts kon ik al bijna niet op mijn benen blijven staan van de kramp in mijn spieren; vier uur 's ochtends—hoe moet ik straks opstaan en naar school gaan?; om vijf uur 's ochtends klapte ik in elkaar als een lekke fietsband, bijna flauwvallend op zijn bed. Dat was het moment waarop hij me te grazen nam....

Ik was kapot!

In mijn vieze en besmeurde staat liet hij mij gaan. Ik trok mijzelf naar boven naar mijn kamer, waar ik verbleef tot ik moest opstaan om naar school te gaan. Gedurende die anderhalf uur werd ik gekweld door gedachten over hoe ik die vent, die mij zojuist van mijn ziel had beroofd, zou kunnen vermoorden. Het regelmatige misbruik van mijn ziel en lichaam ging nog zeven jaar door, zowel overdag als 's nachts. Mijn weerstand werd gebroken door zijn dreigementen om mij weer naar huis te sturen. Hij wist natuurlijk dat ik daar bang voor was. Zelfs vandaag de dag lijd ik nog onder de pijn in mijn ruggengraat, benen en voeten die ik direct associeer met de vreselijke dingen die ik als puber heb moeten doorstaan. Een ware hel in de vorm van bedrog, huichelarij en afpersing, gepraktiseerd door zogenoemde christenen, vond in mij een nieuw slachtoffer.

Ten gevolge van die veeleisende huiselijke omstandigheden, gingen mijn schoolprestaties drastisch omlaag. En dus betaalde deze wellustige priester voor privélessen bij een leraar die hij kende en begon een nieuwe ronde van kwellingen. Terwijl ik mijn Latijnse oefeningen maakte, merkte ik plotseling een koude hand op die onder de tafel langzaam over mijn dij naar boven gleed. Mijn bloed werd koud. Terwijl ik de Latijnse werkwoorden uit mijn hoofd probeerde te leren had deze monsterlijke pedagoog mij uitvoerig bestudeerd.

Ongeveer zeven jaar later, toen ik begin 20 was, vertelde ik al die verschrikkingen aan mijn moeder. Haar antwoord was verwoestend: 'Je liegt, pater R. is een katholieke priester, die kan niet liegen! Jij liegt!'

Dat waren mijn eerste ervaringen met georganiseerd christendom. En alsof zijn eigen misdaden niet genoeg waren, zond deze kwelgeestelijke me tot overmaat van ramp ook nog naar een katholiek theologisch seminarium in Rome. Hij hoopte namelijk dat ik op een dag voor priester zou gaan studeren; hij zei dat het goed voor me zou zijn om de ‘institutie’ zelf ook eens te zien. Ik was toen 21 en zat in de eindexamenklas van de middelbare school (mijn verbrokkelde academische carrière had wat vertraging opgelopen). Toch ging ik erheen, want ik hield van reizen. Op een nacht beklom ik heel zachtjes de trap van een toren omdat ik er vreemde geluiden vandaan hoorde komen. Ik opende de metalen deur op een kier om naar binnen te kijken. Bij het tafereel dat ik daar aanschouwde waren een zestal priesters van het seminarium betrokken en wat ze daar aan het doen waren was reden genoeg om snel de deur dicht te trekken en vol walging te vluchten, een gedempte kreet van verschrikking beving mijn ziel.

Die episode maakte een eind aan het verhaal van mijn ervaringen met het christendom—of, beter gezegd, wat zich voordoet als het christendom. Ik kwam tot de conclusie dat ik de rest van mijn leven niet alleen de zogenaamde christenen zou vermijden als de pest, maar ze voortaan ook vol minachtig en haat zou bejegenen en ze zou proberen te vernietigen.

In mijn haast om aan de verschrikkingen die ik had doorleefd te ontsnappen, liep ik het risico om in een diepere afgrond te vallen, een pad waar niet van terug te keren zou zijn. Als het christendom een illusie of zelfs iets erger was, bestonden er dan wel enige waarden die de moeite waard waren om volgens te leven? Kende het menselijk cynisme en bedrog dan geen grenzen? Alles, zo voelde het, was pretentie en een vermomming.

Mijn late tienerjaren waren echter niet uitsluitend gevuld met grillige studies en vernederingen aan de handen van een onwaardige priester. Ik had ook andere kanten, zoals die van een vrije geest die van reizen hield en die van een toenemend populaire en relatief betoverende figuur in de opkomende rock scene.

In die tijd voelde ik me voor niets en niemand verantwoordelijk; ik was zo vrij als een vogel. Wie had het morele recht om mij ter verantwoording te roepen in een wereld vol hypocrieten? Als God ooit in mijn leven was geweest, dan was Hij er nu zeker niet meer. Soms was ik vervuld van een soort wanhopige innerlijke energie die was verstrengeld met haat, wat mijn drang tot macht enkel stimuleerde; want ik vond geen vrede en ik was bang om openlijk actief aan deze miserabele wereld deel te nemen.

Een andere belangrijke hartstocht was mijn dringende behoefte aan een vader. Maar hoe meer ik naar een vaderlijke figuur zocht, hoe meer ik tot

de conclusie kwam dat de potentiële kandidaten in mijn leven onwaardig waren. Het was alsof ik de wind najoeg.

In feite was de storm een van de dingen die ik echt leuk vond. als het hard waaide dan ging ik aan de rivierkant of in een veld zitten en liet me door de windvraag aaien. Ik kon waarnemen hoe het door mijn haar ging en mijn gezicht raakte.

De wind was min of meer mijn vader. Ik had natuurlijk wel een moeder op de conventionele manier, maar ik noemde haar 'koningin van de nacht', want al van kleins af aan was de duisternis waarin zij zich hulde tastbaar voor mij. Ik had ooit een nachtmerrie waarin mijn moeder in een vochtig, donker graf zat dat uit een rots was gehouwen. Haar fascinerende natuurlijke schoonheid hield mij geketend; ik kon me niet bewegen; ik was behekst en pas toen zij het sein gaf dat ik dichterbij kon komen, was ik weer in staat om te lopen. Hoe dichterbij ik kwam, hoe afschuwelijker haar gezicht werd. Van een afstand was ze mooi en stralend geweest, maar terwijl ik haar naderde vond een er heuse transformatie plaats. Tegelijkertijd strekte ze haar klauwen uit waarmee ze me naar zich toetrok, alsof ze met haar hoektanden mijn bloed wilde uitzuigen. Ik schrok schreeuwend wakker. In mijn bewuste dagelijkse leven was ik bang voor mijn moeder, maar een innerlijke drang bracht mij ertoe om haar in al mijn vrienden en kennissen te zoeken, wanhopig om haar liefde te vinden en te bezitten.

Er was geen enkele waardige en goede figuur in mijn leven bij wie ik respect kon vinden. Als ik wilde overleven moest ik een nieuw gevoel voor zelfwaarde en zelfvertrouwen vinden. Toen ik zeventien was dacht ik een dergelijk doel in mijn leven gevonden te hebben na een beatband opgericht te hebben die redelijk bekend werd in Zuid-Duitsland. Ik had allang door dat ik het muzikaal talent van mijn ouders had geërfd. Onze stad organiseerde jaarlijks een bekend jazzfestival en toen ik 15 jaar oud was waren er bekende groepen die me vroegen om banjo voor hun te spelen. Zo was het dus een logische stap om uiteindelijk ook mijn eigen band, geïnspireerd door de Beatles, op te richten. We noemden die 'The Shouters'. Er waren voor mij natuurlijk genoeg dingen om over te schreeuwen en ik deed er alles aan om mijn publiek te choqueren en mezelf daarmee berucht of belangrijk te maken. Plotseling kreeg ik de erkenning, die mij voorheen ontbrak.

Mijn naam werd genoemd in schoolopstellen en kranten schreven over mijn activiteiten. Deels vanwege mijn haren op schouderlengte, wat in strijd was met alle gangbare begrip van fatsoen, werd ik bekend in het stadje.

Hoewel ik daar best trots op was, werd het probleem van eenzaamheid daarmee niet opgelost. Noch kon seks met fans en groupies mijn verlangen

naar liefde niet bevredigen. In veel gevallen was ik zo grof tegen mensen, dat mijn gedrag ertoe leidde dat er stenen naar me werden gegooid, wat mijn negatieve gevoelens jegens de mensheid in het algemeen enkel versterkten. Niemand wist wat er werkelijk in mij omging. Enerzijds verachtte ik mensen en verlangde ik naar wraak, anderzijds verlangde mijn hart naar ware liefde.

Ik overleefde de eenzaamheid met mijn gitaar en meisjes

Klaus Kenneth werd geboren te Tsechoslowakije in 1945, op het moment dat het Rode Leger het Derde Rijk verwoestte. Zijn kinderjaren zijn gekenmerkt door mishandelingen en verlating door zijn ouders. Op jonge leeftijd onderging hij sexueel misbruik door een katholieke priester, wat tot gevolg had dat hij zich fel tegen het Christendom keerde.

In zijn puberjaren vertoonde hij asociaal en anarchistisch gedrag, dat dikwijls leidde tot rechtszaken en gevangenisstraf. Hij hing rond met jeugdbendes in heel Duitsland en had een wild nachtleven, muziek makend in een beruchte club.

Na zijn schoolopleiding studeerde hij aan de universiteit van Tubingen, maar al gauw verliet hij zijn studies vertoevend in de drugswereld voor zeven jaren (1967 - 1973). Hij doolde door heel de oosterse wereld, beginnend met yoga, om naar de waarheid te zoeken en vooral om macht over andere mensen, die hij haatte, te krijgen. Hij maakte kennis met de Islam, Hindoeïsme, Buddhisme en verdiepte zich in hun leer. Aangezien hij uiteindelijk in geen van hen de oplossing voor zijn problemen vond, wierp hij de misstanden van zich af en ook de muziek kon zijn dorst naar de zin van het leven niet lessen.

Vervolgens probeerde hij de occulte en magische wereld van Zjud-Amerika uit, dat beëindigd werd, nadat zijn leven in Colombia gevaar liep en hij oog in oog met de dood stond. In 1981 op 36-jarige leeftijd keerde hij weer naar Europa terug, waar hij zijn studies afmaakte en aangesteld werd als docent op de middelbare school.

Langzamerhand keerde hij terug tot het Christendom en in 1983 leerde hij Fr. Sophronios kennen, die hem begeleidde in zijn geestelijke ontwikkeling.

In 1986 liet hij zich Orthodox dopen en vervolgde zijn leven het Woord van Christus te betuigen. Hij kreeg de zegen en vertaalde het boek "Zijn leven, mijn leven" van Fr. Sophronios in het Duits en vele werken van andere kerkvaders. Hij reisde over de hele wereld om het verhaal van zijn leven te vertellen, sprak op tal van conferenties en verscheen op radio en tv.

In het jaar 2000 stichtte hij een stichting Vasilius Solomon in Kenia en de stichting van H. Savas in Servië. In Kenia gaat het om een weeshuis en in het andere geval ontfermt hij zich over de gevluchte wezen uit de oorlog in Servië en Mavrovoenio.

In 2005 ging hij als docent met pensioen en sindsdien rustte hij niet het woord van God te verbreiden.

UITGEVERIJ ORTHODOX LOGOS

ISBN: 978-9-49222-407-1

TILBURL, NEDERLAND

